

Natt i Egypt

Prolog

Bestefar er en helt normal mann. Det syns i hvert fall jeg. Han har stygge rutete tøfler, sånn som de fleste gamle menn har. Han har et skjegg som stikker hver gang jeg får en klem. Han har på en skjorte med en liten lomme, som det alltid er noe godt i. Han har et bestefars navn. Sebastian. Jeg pleier å kalle ham det noen ganger. Bare for å erte ham sier jeg noen ganger Sebastian isteden for bestefar. Da blir han liksom sur og jager meg rundt i huset, helt til han fanger meg. Men han gjør det aldri vondt eller hardt. For sånn er bestefar. En snill, normal, gammel mann. Han var alltid normal. Helt til i dag.

Idag var noe annerledes.

1.

Når jeg står opp, pleier jeg alltid å lese en bok. 3 sider, hver morgen. Sånn har det alltid vært. Jeg liker spesielt skumle bøker. Bøker som får det til å gå kaldt nedover ryggen, og som får alle hårene på kroppen til å reise seg. Jeg syns det er gøy og bli redd. Akkurat nå leser jeg en skrekkbok av Mari Moen Holsve. Døden Hotell heter den. Jeg er snart ferdig. Etter jeg har lest, kler jeg alltid på meg også går jeg ned trappa. Den er av mørk tre og den knirker veldig. Men jeg vet hvilke trinn som knirker, så jeg er forsiktig og går på tå. For jeg skal skremme bestefar, som er på kjøkkenet og lager frokost. Jeg pleier alltid liste meg bak han og så hoppe opp på ryggen hans. Da begynner han og le, også rusker han meg i håret, sånn at det blir bustete og rart, men det gjør ikke noe. Sånn har det alltid vært. Så lenge jeg kan huske.

Når jeg våknet idag, var det tåke. Det var grått og trist ute, og det regnet. Jeg leste de tre sidene, også kledde jeg på meg. En stripet genser bestemor strikket for lenge siden, som egentlig er for liten, men jeg vil ikke gi slipp på den. Jeg tok på meg buksa jeg hadde brukt dagen før. Så meg i speilet for å sjekke at alt var på stell. Jeg likna litt på været. Det brune håret mitt lå flatt nedover ansiktet mitt. Klærne mine var også kjedelige og grå, men det går fint for da passer jeg lettere inn i mengden av elever. Jeg har grønne øyne. Bestefar har blå.

Øynene mine har jeg arvet fra mamma.

Jeg gikk ned trappa, men jeg skjønnte med en gang at det var noe galt. Jeg kjente det i lufta. En tung dyster luft, lå i hvilte på hele kjøkkenet. Det var ikke noe frokost på bordet. Bestefar sto ikke med plata og kokte egg. Han satt ved kjøkkenbordet.

«Bestefar?» Hvasket jeg, og bøyde meg ned for å se på han. Øynene var helt matte, og hendene hans lå i fanget. Håret lå flatt på hodet.

«Bestefar?» Sa jeg igjen, høyere denne gangen. Da virket det som om noe våknet i han. Kroppen rykket til, og han så opp på meg.

«Delia, sa han. Yosef er fra Egypt, ikke sant?»

Yosef er bestevennen min. Vi går i samme klasse og har alltid vært venner. Folk tror vi er kjærester, men vi er ikke det.

«Ja.» sa jeg forvirra. Bestefar så på meg med store alvorlige øyne.

«Gå på skolen, hent Yosef, og kom tilbake hit. Foreldrene dine er tilbake Delia.»

«Vi må flykte.»

2.

Jeg løp hele veien ned til skolen. Yosef pleier alltid komme tidlig. Han sitter på den vanlige plassen vår under eika. «Wow,» sa han. «Du kom raskt idag.» Han ser opp på meg. Yosef er lav. Den laveste gutten på trinnet. Han har store brune øyne, og mørkt brunt hår som går helt ned til øreflippen.

«Yosef!» Peste jeg. «Vi må dra ... hjem ... til bestefar! Nå!»

«Hva?» Yosef reiser seg opp og ser på meg. Han ser forvirret ut. -Hva snakker du om, har noe skjedd?

«Det er foreldrene mine. De er tilbake.» Stemmen min skalv. Yosef var den eneste som visste hemmeligheten min. Grunnen til at jeg bor hos bestefar.

Foreldrene mine er spioner. De var snille. Jobba med og redde verden og sånne ting. Jeg synes det var kjempekult, men jeg visste at jeg ikke kunne fortelle det til noen. Bortsett fra Yosef.

Men en dag gikk det galt. Veldig galt. Så galt at bestemoren min døde. Bestefar var knust og sa at de kanskje skulle ta en pause fra arbeidet fordi han synes det ble for farlig. Foreldrene mine nektet. De gikk over til den andre siden av spionverden. Den onde siden. Bestefar kuttet all kontakt med dem, og sa at han skulle passe på meg. Vi to flyttet vekk. Men jeg vet at foreldrene mine aldri ga opp på å prøve finne meg. Og nå var de altså tilbake. Jeg kjente det grøsse nedover nakken. Bare tanken på at de var der ute, et eller annet sted og det eneste de ville ha var meg var skremmende. Bestefar sa at vi skulle til Egypt. Han kjente noen som kunne få meg og Yosef i sikkerhet.

Foreldrene til Yosef trodde at han hadde vunnet en tur til Egypt og syns det var helt greit.

Så dro vi. Vi kjørte fly, bil og buss. De var en lang reise og alle tre var utslitte når vi endelig kom frem. Mannen som var der het Haman, og han var stor og hadde en veske over skulderen. I den hadde han små karameller som han gå til meg og Yosef. Han hadde små øyne som nesten ikke syntes for han hadde svære, buskete øyenbryn. En ting la jeg merke til med han. Han hadde bare en hånd. Den andre var var liksom kappet av fra håndleddet. Jeg turte ikke spørre om det, men det turte Yosef. Haman bare lo og sa:

«Det var bare en liten ulykke med noe sprengstoff da jeg var mindre. Ikke noe og bry seg om!»

Vi gikk inn i huset hans. Det var ganske lite og så veldig falleferdig ut. Yosef og jeg delte køyeseng. Bestefar sov på sofaen. Jeg likte ikke huset. Det var som om lufta inni var tung av sorg. Hele huset var trist. På en kommode satt det dukker. Fem dukker som mangla øyne, bein eller armer. Det var nifst og se på dem. De satt der bare og stirret. Under middagen. Når vi skulle sove. Når jeg våkna, var de der også. Men da hadde det skjedd noe. Hver morgen hadde to dukker forsvunnet. De hadde blitt byttet ut med noen andre.

Haman var snill. Han fortalte oss historier om krig, og spøkelser, og familien hans. Haman hadde en datter, men hun var blitt kidnappet som lite barn. Han hadde ingen annen familie. Alle var døde, for mange var jo spioner. Som foreldrene mine. Foreldrene mine hadde drept mange i familien til Haman. Han visste jo at jeg var snill, at jeg ikke var som dem. Men jeg kunne føle at han alltid så litt tvilende bort mot sengen min, når han og bestefar snakket lavt sammen om foreldrene mine på kvelden.

En dag satt bestefar meg ned på sofaen.

«Delia» sa han. «Jeg og Haman kommer til og reise bort om kveldene. Vi har ganske mye ting vi må ordne opp i. Men om vi ikke kommer hjem da må du og Yosef bare være normale. Gjør alt det dere pleier, og vent. Forstår du det?»

«Ja da» Jeg skjønnte jo det. Jeg skjønnte at foreldrene mine var farlige. Jeg skjønnte at alle var i fare.

3.

Dagene gikk og etter hvert ble jeg mer og mer kjent i Egypt. Bestefar var ikke seg selv lenger. Han var alltid sliten med mørke ringer under øynene. Bestefar og Haman pleide å forsvinne om kveldene. Sikkert for å snakke med andre spioner og prøve å finne ut hvor foreldrene mine var. De er fortsatt i Norge. Eller, jeg tror de fortsatt er i Norge. Kanskje de allerede har vært hjemme, kanskje huset er blitt rasert. Kanskje skjønner de

at jeg ikke er der, men her. I Egypt. Haman pleier og gå ned i kjelleren. Jeg og Yosef får aldri være med. Men vi skjønner jo at barn ikke har noe med dette og gjøre.

En kveld kom ikke bestefar og Haman hjem. Jeg og Yosef visste at vi bare måtte oppføre oss normalt. Bestefar hadde fortalt om det. Vi sto opp kledde på oss og gjorde alt det vi pleide normalt. Lagde mat. Klokkas 6 banka det på døra. Først en gang.

«Dunk!» Sa det. Yosef og jeg vekslet blikk. Skulle vi åpne?

«Dunk!» sa det igjen. Jeg kikket ut vinduet. Det var mørkt ute.

«Dunk!» lyden var mye høyere nå. Men jeg sto og stirret rett på døra. Det var ingen der. Så gikk det opp for meg. Dunkingen kom ikke fra døra. Den kom fra kjelleren. Yosef så på meg. Jeg pekte på kjelleren. Vi gikk sakte bort til kjellerlemmen. Dunkingen var høy nå. Veldig høy. Plutselig stoppet dunkingen.

«Delia!» Noen ropte. Men det kom ikke fra kjelleren. Denne gangen kom det fra døra. Det var bestefar. Jeg spurtet bort til døren og låste opp. Bestefar løp inn helt vill i blikket.

«Haman! De har tatt han!» Han så på meg og Yosef. «Dere må dra Delia. Det er ikke trygt her lenger. Dere to drar til denne adressen!» Han rakte Yosef en lapp.

«Jeg går nå. Pass på dere selv, og om noen spør dere heter dere ikke Delia og Yosef. Finn på noen andre navn. Ikke snakk med fremmede!» Bestefar tok opp en sekk og åpnet døra.

«Bestefar vent! Hvem har tatt Haman?» Men skjønnte jeg det jo allerede. Bestefar så på meg, smilte et litt medfølelse smil, og gikk ut døra.

4.

Lyset fra gatelyktene lyste svakt. De fleste hadde slukna helt. Yosef og jeg gikk langs gata. Noen katter satt ved en søppelbøtte å lette etter mat. Vi kunne høre roping og musikk fra en pub litt lenger borte. Yosef så ned på kartet.

«Det er ikke langt igjen nå. Bare rundt svingen her.» Han hørtes rolig ut, men jeg kunne se på ham at han var stressa. Leppa hans skalv litt og blikket flakket rundt som om det lette etter noe. Rundt svingen var det ingen gatelykter. Bare en stor bygning. Den var firkantet og laget av murstein. På den var det hengt opp plakater om kommende sirkus, konserter eller reklamer. Noen hadde tagget også. «SOS» sto det. Det var ingen vinduer. Jeg gikk mot den lille grå metalldøra. Dørhåndtaket var iskaldt. Det føltes ut som om en kald vind strøk langs nakken min idet jeg tok på håndtaket. Yosef tok oppå hånden min. Døren åpnet seg.

Det var helt mørkt. Jeg kunne høre Yosef åpne den lille sekken vår og ta ut lommelykten. Han lyste rundt. Vi var på et slags lager. Det var bokser overalt. På gulvet, hyller og noen hang til og med i taket. Det luktet fuktig. Det var mugg på gulvet.

«Er det virkelig hot bestefaren din ville vi skulle gå?» Jeg så Yosef rynke på nesa. «Det er jo ingenting her!» Jeg visste ikke hva jeg skulle si. Jeg bare sto der. Jeg frøs.

Jeg kunne høre han hakke tenner bak meg.

«Delia, kanskje vi bur-» Han stoppet brått. Lommelykten smalt i gulvet, skrudde seg av og trillet bort til føttene mine. Jeg plukket den opp og skrudde den på. Jeg snudde meg rundt og så på han.

«Hva er det Yosef?»

Yosef var ikke der. Han var borte. Jeg snudde meg rundt. Han var ingen steder. Jeg lyste rundt, men alt og se var bokser. Jeg begynte å løpe, men nå visste jeg ikke hvor døra var. Så så jeg det. Langt borte sto det en skikkelse. En mann.

En mann med kun en hånd.

5.

Haman. Haman sto foran meg. Jeg løp mot ham.

«Haman! Hvor har du vært, bestefar sa du hadde blitt tatt, og vi gikk hit, men nå har Yosef forsvunnet! Har du sett han?» Så så jeg opp mot ansiktet hans. Det var rart. Han smilte, men smilte hang liksom. Det var skeivt. Øynene var fortsatt små, men pupillene hans. De var svære, og fylte nesten hele øyet. Han begynte og le. Ikke den vanlige latteren som fylte hele huset. En svak hvesende latter. Han begynte og gå mot meg. «Delia, Delia! Jeg trodde du virkelig ville skjønne det først.» Han kom nærmere og nærmere. Da gikk det opp for meg at denne mannen kunne være farlig. Jeg begynte å rygge. Haman fortsatte og gå mens han lo og lo. Jeg gikk fortere og fortere, men det var mørkt og jeg hadde lommelykten rettet mot Haman. Så snublet jeg i en boks, og akkurat idet kroppen min skulle treffe betonggulvet var det noen som fanget meg. Yosef! Tenkte jeg. Jeg snudde meg rundt og så rett inn i noen grønne øyne. Jeg kjente ikke kvinnen som hadde fanget meg, men jeg kjente øynene. Det var mine øyne. De øynene jeg hadde arvet av moren min. Jeg satt i et skrik, men så kjente jeg en skjærende smerte i låret. Jeg så snudde fort hodet mitt nedover og så en sprøyte. Rommet begynte å snurre, blikket mitt ble uklart og jeg hørte bare Haman's latter og mitt eget skrik før alt ble svart.

6.

Jeg våknet i køyesenga. Alt var normalt. Jeg prøvde å lytte etter pusten til Yosef over meg, men jeg hørte ingenting. Jeg kledde på meg en svart hettegenser og jeans, og gikk ut på kjøkkenet. Bestefar lå ikke på sofaen der han pleide. Haman sto på kjøkkenet. «God morgen Delia. Vil du ha frokost.» Jeg ignorerte spørsmålet hans og så meg rundt. «Hvor er bestefar og Yosef?» Jeg så på Haman. Blikket var det samme som i går kveld. Nesten helt svart.

«De gikk for å finne en telefonkiosk. Vennen din fikk visst hjemlengsel.» Han lo en slesk latter, som om han moret seg på Yosef's bekostning.

«Men både han og bestefar forsvant jo i går kveld. Vi var på lageret! Husker du ikke?» Haman så spørrende på meg.

«Lager? Du må ha drømt. Alle fire var jo hjemme i går. Kanskje du må gå og legge deg igjen?» Han prøvde og se medfølende ut, men smilet hans var så rart. Så fikk jeg en ide. «Ja, kanskje jeg burde gå og legge meg.» Jeg gikk fort inn på rommet, låste døra og rev av meg buksa. På låret mitt, var det et stort lilla merke. Jeg presset pekefingeren forsiktig ned på det. Smerten skar som en kniv gjennom låret. Det var ikke en drøm. «Delia! Jeg går på butikken en tur! Bare sov du!» Haman ropte høyt. Jeg hørte ytterdøra smelle, og så hørte jeg et lite klikk. Han hadde låst.

Jeg åpnet soveromsdøra og gikk ut på kjøkkenet. Så så jeg det. På kjøleskapet satt det en ny magnet jeg aldri hadde sett før. Den var liten og rund og blinket rødt. Et kamera. Jeg løp bort kjøkkenbenken. Kamerat kunne ikke se meg fra den vinkelen. Jeg krabbet forsiktig bortover benken og vred av meg hettegenseren. Når jeg kom til kjøleskapet, hengte jeg genseren forsiktig over magneten. Så hoppet jeg ned fra benken og løp bort til kjellerlemmen. Den var låst. Lemmen var av mørk tre. Jeg så opp på veggen over den. Der hang det et elghode. «Et minne fra Norge» hadde Haman sagt. Jeg grep tak i den og smalt den så hardt jeg kunne ned mot lemmen. Det sprutet små mørke trebiter overalt. Så løp jeg inn på rommet og hentet lommelykten.

Jeg gikk forsiktig ned trappa. Nede var et slags laboratorium. Det var små glass med forskjellige væsker som lyste i mørket. Jeg gjenkjente sprøyta som lå på det ene bordet. På det andre bordet satt dukkene. Alle dukkene som var blitt byttet ut før. Jeg gikk bort og løftet på en av dukkene. Det skranglet inni den. Jeg skulle til og rive av hodet på den da jeg hørte det. Pusting. Noen sto og pustet rett bak meg. Jeg snudde meg fort rundt og så rett på en jente. En jente jeg aldri hatt sett før, men hun var på min alder. Jeg skrek, men hun strakte hånden fram og slo den over munnen min. Den var iskald. «Hysj!» Sa hun «Han kan komme hvert øyeblikk.» Jeg så på henne. Hun var mørk i huden, men jeg kunne se at hun var blek likevel. Hun tok hånden min og gikk bort til murveggen. Så satte hun seg ned på huk og begynte å flytte på en av steinene. «Hvem er du?» Hvisket jeg. Hun snudde seg ikke, men fortsatte å flytte på steiner, mens hun sa: «Jeg heter Somelia. Jeg er Haman's datter. «Hva! Du ble jo kidnappet som barn!» Jeg så på henne. Hun snudde seg rundt og så inn i øynene mine.

«Jeg ble kidnappet som barn. Av Haman. Jeg har bodd her i fem år nå. Kom!» Hun flyttet på den siste steinen og da så jeg det. Det var en lang gang. Den gikk under bakken. Jeg stilte ikke flere spørsmål. Jeg bare fulgte etter denne jenta jeg møtte for tre minutter siden.

Jeg og Somelia hadde krabbet på alle fire i cirka 10 minutter da hun brått stoppet. Hun begynte og banke i taket. Der hun banket var det ikke jord. Det var enda en kjellerlem. Hun åpnet den forsiktig og kikket ut.

«Kom Delia!» Jeg krabbet ut etter henne. Vi sto i et rom. Det var nesten som laboratoriet til Haman. På et bord sto det masse glass med forskjellige væsker. På en vegg var det en hylle med sprøyter i forskjellige størrelser. Ved en vegg sto det fem grønne tanker. Og i en tank var Yosef. I en tank var bestefar. Jeg løp bort til dem. De hadde øynene lukket, og de var helt hvite i ansiktet.

«Bestefar! Yosef!» Jeg banket på glasset, men ingen av dem reagerte. De var som om de var døde. Det var en dør på andre siden av rommet. Somelia åpnet den.

«Jeg må gå nå. Pappa kommer til å merke at jeg er borte. Du kan bli her om du vil.»

«Okay.» Jeg så opp på bestefars ansikt. Han var blek, og håret var bustete. Jeg måtte få dem ut. Jeg så rundt meg etter noe som kunne knuse tanken, men det var bare små

krukker. Plutselig ble det helt mørkt. Jeg fikk panikk og prøvde og gå mot kjellerlemmen, men jeg husket ikke hvor den var. Jeg satte meg ned på alle fire og prøvde å kjenne på bakken. Jeg skrapet meg på noe hardt og kjente noe varmt renne nedover håndflaten. Så dunket jeg inn i noe mykt. Eller noen. Noen armer grep tak rundt meg og løftet meg opp. Lyset ble skrudd på og jeg stirret rett inn i øynene på en mann. Bestefar. Jeg sa ingenting. Bare stirret på tanken hvor det var en til bestefar. «Det der er ikke meg Delia. Den er laget for å lokke deg hit.» Bestefar satte meg ned. «Men det,» sa han og pekte på tanken hvor Yosef var. «Det er Yosef, og vi må få ham ut.» Plutselig kom det et dunk fra kjellerlemmen. Somelia stakk hodet opp. Og med seg hadde hun elghode. «Kom igjen vi må skynde oss! Pappa vet at dere er her, men jeg slo han i hodet!» Jeg så fra bestefar til Somelia. «Bra jobba Somelia. Da får vi litt tid!» Han grep tak i elghodet og smalt det mot tanken til Yosef. Glasskår fløy overalt, og den grønne væsken inni fløt utover gulvet. Bestefar grep tak i Yosef's genser og dro han ut. Jeg hørte skritt utenfor døra. Somelia var alt nede i undergangen og Bestefar klatret ned med en klissvåt Yosef på ryggen. Døra smalt opp, og der sto en mann og en dame. Mamma hadde kort brunt hår og knallrød lepestift. Pappa hadde sort hår som sto til alle kanter og blå øyne med et vilt blick. Han fikk øye på meg og munnen hans sprakk opp i et digert glis, så jeg kunne se alle de skeive tennene hans. «Se kjære. Der er datteren vår.» Mamma begynte og gå mot meg med utstrakte armer. «Delia! Så lenge siden vil du ikke ha en klem av moren din?» Jeg var stum. Beina mine hadde frosset fast til bakken, og det eneste jeg kunne gjøre var og se på at mamma kom nærmere og nærmere. Plutselig kjente jeg en hånd gripe rundt leggen og jeg falt ned under bakken. Somelia slapp leggen min. «Hun slipper unna Linus, kom og hjelp meg!» Mamma stakk hendene ned i undergangen og grep tak i armen min. Blikket hennes gnistret, og hun smilte stort. «Kom da Delia, jeg vet du heller vil være med oss! Luka smalt plutselig igjen og jeg snudde meg rundt og så rett på det våte ansiktet til Yosef. Hånden som holdt meg i skulderen ble slapp og falt ned på bakken. Den var kappet av. Jeg hørte mamma skrike av smerte der oppe, og pappa skrek av raseri. Jeg så ned på den blodige hånden. Så løp vi.

7.

Jeg hadde propper i ørene. Flymotoren duret og jeg så ut av vinduet. Der nede lå Egypt helt mørk, men noen få lys var fortsatt der. Jeg lente meg tilbake, og kjente at jeg slappet av. Det var lenge siden jeg hadde hatt den følelsen. Jeg snudde hodet rundt, og smilte til vennene mine.

Somelia, Yosef og bestefar.

Slutt.